

РЕШЕНИЕ

№ 354

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав, в публично заседание на 28.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8095** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Т. П. Г., чрез адв. А. Т., със съдебен адрес [населено място] срещу Заповед №3286з - 2554/08.07.2024г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция", с която е отказано снемане на полицейска регистрация №17065/25.07.2001г., извършена в 01 РУ СДВР на Т. Г..

В жалбата се излагат доводи за неправилно приложение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че не са спазени изискванията на Наредбата за реда за извършването и снемането на полицейска регистрация, Закона за защита на личните данни и Регламент (ЕС) 2016/679 и Директива (ЕС) 2016/680 на ЕП и Съвета. Заповедта е необоснована и постановена при непълнота на доказателствата. Неправилно решаващият орган е приел, че реабилитацията не е основание за заличаване на полицейската регистрация. Нарушени са чл.13 и 14 от Директива (ЕС) 2016/680 и чл.46 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ тъй като неоснователно продължава обработката на личните данни на Г..

В с.з. жалбоподателя не се явява и не се представлява.

Ответникът, в хода на процеса се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано въз основа на подадено от Т. Г. писмено искане до СДВР за снемане на полицейска регистрация рег. № 225000-20434/11.12.2023 г. В искането се сочи, че тъй като е настъпила реабилитация, полицейската регистрация следва да бъде снета.

Срещу Т. П. Г. е водено сл.д. и пр. пр. № 39005/2001 г. по описа на СРП за престъпление по чл.195, ал.1 НК и е извършена полицейска регистрация с рег. № 17065/25.07.2001 г. Следственото дело приключва с внасяне на обвинителен акт в съда. В резултат на извършената по това искане проверка е установено, че с присъда от 23.01.2009г. по н.о.х.д. № 11719/2007 г. на СРС Г. е признат за виновен и е осъден при условията на чл.55, ал.1, т.1.

Въз основа на събраните доказателства на 05.06.2024 г. от директора на СДВР е постъпила Докладна записка рег. № 513р-57513, , с предложение за отказ за снемане на полицейската регистрация.

На 08.07.2024г. директора на Главна дирекция "Национална полиция", издава оспорената заповед Заповед №3286з - 2554, с която отказва снемането на полицейската регистрация. В мотивите на заповедта е отразено, че жалбоподателят е осъждан с влязла сила присъда и не е сред лимитативно изброените основания, посочени в чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество същата е основателна.

В настоящото производство съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл.68, ал.6 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейската регистрация се сема /респ. се отказва снемане/ въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни по смисъла на ЗЗЛД е министърът на вътрешните работи, съгласно чл.29 ал.1 от ЗМВР. Чл.21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/ определя, че полицейската регистрация се сема или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. Видно от представената и неоспорена по делото заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи последният, на основание чл.68 ал.6 във вр. чл.29 ал.1 и чл.33 т.9 от ЗМВР е оправомощил директора и заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават

заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма и съдържание по чл.59 ал.2 от АПК и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, установени в чл.19 от НРИСПР, които да обуславят нейната отмяна. Правилно е приложен и материалния закон.

Споделя се от настоящия съдебен състав извода на административния орган, че в случая формално не е налице нито едно от изчерпателно изброените в разпоредбата на чл.68, ал.6 от ЗМВР основания за снемане на полицейска регистрация на жалбоподателя.

По въведения с жалбата проблем относно безсрочността на полицейската регистрация, е налице произнасяне на СЕС (голям състав) с решение от 30 януари по Дело С-118/22, като даденото в посоченото решение тълкуване има задължителен характер за съдилищата и за административните органи и следва да бъде съобразено от настоящия съдебен състав при преценка основателността на жалбата.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл.4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които /в тази връзка и съображение (26) от Директивата/ администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Съобразно Решението на Съда, чл.4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл.5 и 10, чл.13, параграф 2, буква б) и чл.16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Според т.70 от Решението на СЕС, чл.5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т.45 от Решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва- в съответствие с чл.4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата-в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо. Според тълкуването на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган-администратор на лични данни, съхраняващ лични данни, за целите на

предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

По този аргумент извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл.68, ал.6 ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на чл.68 ЗМВР.

Това означава, че в хода на административното производство по чл.68, ал.6 ЗМВР административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в чл.19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, т.1-т.5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т.67 вр. т.62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществен интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, завършващ производството по чл.68, ал.6 ЗМВР, а именно заповедта по чл.21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

Безспорно е установено, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда по н.о.х.д. № 944/1995 г. на СРС, както и по НОХД №11719/2007 на СРС и двете за извършено престъпление по чл.195 ал.1 НК. Наложено от съда наказание е „лишаване от свобода“. Няма спор, че спрямо Г. е настъпила реабилитация по право. Но изследваните изложени от органа обстоятелства и факти във връзка с искането обосновават извода, че административния орган е съблюдавал при преценката си и баланса между обществен интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни,

щом съхранението ми вече не е необходимо. Правилно е разчел и приложил и съображение 61 от Решение по дело С-118/22г. на СЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейска регистрация, а е само индиция, че субекта представлява по-малък риск.

Мотивите на органа в горния смисъл изложени на л. 4 и следващите от оспорения отказ, според настоящия съдебен състав в пълна степен съответстват на посочените по-горе изисквания и обосновават извод за липса на нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Излагайки мотиви и на тази плоскост, административния орган е постановил един съответен на материалния закон акт, който не страда от пороците посочени в жалбата.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. Г. срещу Заповед №3286з - 2554/08.07.2024г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция", с която е отказано снемане на полицейска регистрация №17065/25.07.2001г., извършена в 01 РУ СДВР на Т. Г..

ОСЪЖДА Т. П. Г. да заплати на Главна дирекция "Национална полиция" сумата от 120 лв. разноски по делото за процесуално представителство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.